

[Jes Lunde]

midterpartierne vil opfatte det som en systemændring, og det var heller ikke mit indtryk, efter at jeg havde hørt de politiske meldinger i formiddags.

Man kan vel heller ikke kalde det en systemændring at indføre en karenssdag, så de ledige selv skal bære en del af omkostningerne i forbindelse med arbejdsløshed, og sådan tror jeg heller ikke midterpartierne opfattede det. Så jeg tror, finansministeren skal læse debatten fra i formiddags en gang ekstra og skrive sig bag øret, at det faktisk er lige præcis den type forslag, som regeringen kom med i finanslovforhandlingerne, der ikke er tilslutning til.

Derimod er jeg enig med finansministeren i, at forbedringen på efterlønsområdet med 700 mio. kr. var en god systemændring, fordi det både sparede nogle offentlige midler og også er en fordel for borgerne, fordi de kan vælge at gå på overgangsydelse i stedet for at fortsætte i arbejdstilbud. Den slags ting er vi med på, og at penge kommer til at bidrage til det udgiftspolitiske måltal, er SF også med på, vi deltager jo i det efterlønsforlig.

Derimod er vi ikke med, når man skærer ned på lønnen i arbejdstilbud, og dér må jeg lige anholde den begrundelse, som finansministeren kom med. Finansministeren svarede CD, at han skam godt kunne lide den nedskæring, og det var ikke kun for at få penge i kassen, det var simpelt hen, fordi det gav et større incitament for de langtidsledige til at søge et privat jobtilbud. Jamen altså, hvor fræk kan man være? Er det sådan i øjeblikket, at der står en masse ledige jobtilbud i den private sektor, som langtidsledige lige kan gå ud og melde sig til? Er det sådan, at der nede på arbejdsformidlingen er en planche, hvor der står: Værsgo, søg her, vi vil gerne have nogle ud i jobtilbud? Nej, det er der jo ikke. Sagen er jo den, at arbejdsformidlingerne mangler private jobtilbud, det er jo derfor, finansministeren i øjeblikket er kreativ med ideer til, hvordan vi kan få fremskaffet flere private jobtilbud. De tanker støtter SF, men de forsvandt desværre fra lovforslaget, fordi det ikke var clearet med Socialdemokraterne, der var en lille misere dér, og det synes vi var ærgerligt. Men vi støtter faktisk finansministerens ideer om at fremskaffe flere private jobtilbud.

Men problemet er, at arbejdsgiverne ikke kommer med et tilstrækkeligt udbud af jobtil-

bud i det private i øjeblikket, og det er også derfor, finansministeren foreslår forskellige tiltag på området. Problemet er ikke, at de arbejdsløse ikke gider at søge dem. Så derfor synes jeg, det er lidt vanvittigt at påstå, at vi skal sænke lønnen i offentlige arbejdstilbud for at få de langtidsledige til at søge private arbejdstilbud. De har ikke haft en chance for det. Som oftest er det jo sådan, at kommunerne bliver bagstopperne med hensyn til at finde jobtilbud til folk. Det ligger jo i loven, at kommunerne har pligt til det, men det er ikke noget, kommunerne gør for deres fornøjelses skyld. Hvis de havde en mulighed for at anvise et privat jobtilbud, gjorde de det helt sikkert hellere end gerne. Så begrundelsen er forkert, og jeg tror heller ikke, man overhovedet kan finde nogen ordentlig begrundelse for at skære ned over for de langtidsledige. Jeg tror, det er en i bund og grund urimelig besparelse, man har gennemført.

Så vil jeg gerne takke finansministeren for opstillingen over bevægelserne på finansloven for 1992 i forhold til 1991. I 1991 var der ifølge opgørelsen ingen sociale nedskæringer, men i år er der nedskæringer eller besparelser på overførselsindkomsterne på i alt 1,5 mia. kr. Det var en grim en til Socialdemokraterne. Efter at Socialdemokraterne er kommet med i et forlig, er der altså klare nedskæringer på det her område, men det var der ikke i 1991. Det synes jeg er en interessant analyse.

Jeg synes også, den er interessant, fordi vi tidligere på dagen havde en debat, hvor mange partier skældte SF meget ud for at ville have rene hænder, for at ønske en finanslov, hvor der ikke var sociale nedskæringer. Nu har vi lige fået finansministerens ord for, at sådan en lavede man faktisk i 1991. Det kunne vel tyde på, at SF's standpunkt ikke er helt ude i tovene, at det ikke er fuldkommen urimeligt og den rene utopi at bede om et finanslovforlig, hvor der ikke er sociale nedskæringer. Det kunne åbenbart lade sig gøre i 1991, og så kunne vi vel også have gjort det i 1992, uden at der var gået skår af nogen af den grund, hvis man havde ønsket det, hvis man var interesseret i vores medvirken i det endelige forlig.

Hr. Lykketoft var oppe og sige, at Arbejderbevægelsens Erhvervsråd mente, at beskæftigelsen kunne blive forbedret med 20.000. Tidligere på dagen var det 15.000-20.000, nu er det